

Sag C-57/23**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

2. februar 2023

Forelæggende ret:

Nejvyšší správní soud (Den Tjekkiske Republik)

Afgørelse af:

26. januar 2023

Sagsøger og kassationsinstævnte:

JH

Sagsøgt og kassationsappellant:

Policejní prezidium

Hovedsagens genstand

Spørgsmål om, hvorvidt gennemførelsen af identifikationsaktiviteter, opbevaring af prøver og oplysninger om sagsøgeren og efterfølgende opbevaring af personoplysninger, der er indsamlet i forbindelse med retsforfølgning af sagsøgeren, udgør en ulovlig indgriben.

Genstanden og retsgrundlaget for forelæggelsen

Artikel 267 TEUF

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Hvorledes skal der sondres mellem forskellige registreredes oplysninger, der kræves i henhold til artikel 4, stk. 1, litra c), eller artikel 6, sammenholdt med artikel 10 i direktiv 2016/680? Er det i overensstemmelse med kravet om begrænsning af behandlingen af personoplysninger, samt med forpligtelsen til at skelne mellem forskellige kategorier af registrerede, at

- national lovgivning tillader udtræk af genetiske data fra alle personer, der er mistænkt eller tiltalt for at have begået en forsætlig strafbar handling?
- 2) Er det foreneligt med artikel 4, stk. 1, litra e), i direktiv 2016/680, at behovet for fortsat at opbevare en DNA-profil med henvisning til det generelle formål om at forebygge eller afsløre kriminalitet vurderes af politimyndighederne på grundlag af deres interne regler, hvilket i praksis ofte betyder opbevaring af følsomme personoplysninger på ubestemt tid, uden at der angives nogen maksimal opbevaringsperiode for sådanne personoplysninger? Hvis dette ikke er i overensstemmelse med denne bestemmelse, hvilke kriterier skal da anvendes til at vurdere proportionaliteten med hensyn til varigheden af opbevaringen af personoplysninger, der er indsamlet og opbevaret til et sådant formål?
 - 3) Hvad er minimumsrækkevidden af de materielle eller proceduremæssige betingelser for indsamling, opbevaring og sletning af særligt følsomme personoplysninger i henhold til artikel 10 i direktiv 2016/680, som skal være hjemlet i »bestemmelser« i en medlemsstats nationale ret? Kan retspraksis også betragtes som »medlemsstats nationale ret« som omhandlet i artikel 8, stk. 1, sammenholdt med artikel 10 i direktiv 2016/680?

Anførte EU-retlige forskrifter

Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT 2016, L 119, s. 89) – artikel 4-6, 8 og 10.

Anførte nationale forskrifter

Zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (lov nr. 273/2008 om Politiet i Den Tjekkiske Republik, herefter »politiloven«) – artikel 65:

» (1) Under udførelsen af deres opgaver kan politiet med henblik på fremtidig identifikation i forhold til

a) en person, der er tiltalt for at have begået en forsætlig straffelovsovertrædelse, eller en person, der er sigtet for at begå en sådan overtrædelse,

[...]

tage fingeraftryk, identificere fysiske træk, måle kroppen, lave video-, lyd- og lignende optagelser og tage biologiske prøver, der gør det muligt at få information om den genetiske struktur.

[...]

(5) Politiet sletter personoplysninger indhentet i overensstemmelse med stk. 1, så snart behandlingen af dem ikke længere er nødvendig med henblik på forebyggelse eller afsløre kriminalitet eller retsforfølgning af strafbare handlinger [...]«.

Gennemførelsesbestemmelserne til artikel 65 i politiloven er interne beslutninger fra ledelsen af politiet i Den Tjekkiske Republik i form af *pokyn policejního prezidenta* (retningslinjer fra den øverste politichef). Indholdet af disse retningslinjer er ikke offentligt, og adgang til dem gives til individuelle ansøgere. Den forelæggende ret er ikke blevet gjort bekendt med deres indhold.

Den forelæggende rets retspraksis er også relevant, hvorefter det for at fastslå lovligheden af indsamlingen eller opbevaringen af personoplysninger ikke blot er nødvendigt at opfylde betingelserne i politilovens artikel 65, men også at gennemføre en proportionalitetstest i hvert enkelt tilfælde.

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Policie České republiky, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality skupny kriminální policie a vyšetřování (Politiet i Den Tjekkiske Republik, afdelingen for afsløring af korrupcion og økonomisk kriminalitet inden for den kriminelle efterforskningstjeneste, Den Tjekkiske Republik) i Expozitura Plzeň (afdeling i Pilsen, Den Tjekkiske Republik) indledte den 11. december 2015 en straffesag mod sagsøgeren i hovedsagen[, der er et forvaltningssøgsmål, der verserer ved den forelæggende ret, herefter »sagsøgeren«] for en forseelse i form af »tilsidesættelse af forpligtelser ved forvaltningen af tredjemands ejendom«. Denne handling resulterede angiveligt i tildeling af en bevilling, selv om sagsøgeren vidste, at den pågældende ansøgning ikke opfyldte betingelserne.
- 2 Som led i straffesagen modtog den sagsøgte i hovedsagen den 13. januar 2016 forklaringer fra sagsøgeren og beordrede foretagelse af identifikationsaktiviteter. På trods af sagsøgerens indsigelser optog sagsøgte i hovedsagen sagsøgerens fingeraftryk, tog en kindpodning på grundlag af hvilken blev der oprettet en DNA-profil, tog billeder og beskrev sagsøgeren, hvilke oplysninger sagsøgte i hovedsagen efterfølgende lagde ind i de relevante databaser hos det tjekkiske politi (herefter »det anfægtede indgreb«).
- 3 Ved dom af 15. marts 2017 afsagt af Městský soud v Praze (byretten i Prag, Den Tjekkiske Republik) blev sagsøgeren endelig dømt for både tilsidesættelse af forpligtelser ved forvaltningen af tredjemands ejendom og magtmisbrug af en

offentlig embedsmands beføjelse. Disse handlinger blev begået af sagsøgeren som viceminister, idet hun udøvede sin betydelige indflydelse på beslutningen om tildeling af bevillingen og bevidst foranledigede, at ansøgningen om bevilling til en borgerforening blev bevilget og bevillingen udbetalt, selv om hun vidste at ansøgeren ikke havde opfyldt betingelserne for at modtage bevillingen. Med denne adfærd har sagsøgeren påført Den Tjekkiske Republik en skade på i alt 4 500 000 CZK.

- 4 Ved stævning indgivet den 8. marts 2016 anlagde sagsøgeren sag med påstand om, at det anfægtede indgreb kendes ulovligt.
- 5 Ved dom af 23. juni 2022 tog Městský soud v Praze (byretten i Prag) påstanden til følge og fastslog, at det anfægtede indgreb var ulovligt. Desuden accepterede retten, at det også er ulovligt at opbevare sagsøgerens personoplysninger, der blev indsamlet på denne måde, i databaserne hos politiet i Den Tjekkiske Republik. Af denne grund pålagde Městský soud v Praze (byretten i Prag) sagsøgte i hovedsagen at slette alle sagsøgerens personoplysninger fra politiets databaser i Den Tjekkiske Republik, der var lagret dér.
- 6 Sagsøgte i hovedsagen har iværksat en kassationsanke til prøvelse af dommen afsagt af Městský soud v Praze (byretten i Prag) for den forelæggende ret.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 7 *Sagsøgte i hovedsagen* har gjort gældende, at det anfægtede indgreb var lovligt. Den har påpeget, at det eneste kriterium for, hvorvidt indsamling af genetisk materiale i sådanne tilfælde er tilladt, er fastsat i politilovens artikel 65, nemlig at den pågældende er en person, der er tiltalt for at begå en forsætlig strafbar handling, eller en person, der er sigtet for at have begået en forsætlig strafbar handling. Dette kriterium er opfyldt i den foreliggende sag. Ifølge sagsøgte i hovedsagen var den ikke forpligtet til at foretage yderligere vurderinger.
- 8 *Sagsøgte i hovedsagen* understreger endvidere, at den har vurderet proportionaliteten af indsamling og opbevaring af sagsøgerens personoplysninger. Til dette formål tog sagsøgte i hovedsagen hensyn til recidivfaktoren, den mulige optrapning af adfærden og det forhold, at sagsøgeren havde en historie med flere lovovertrædelser, hvilket betød, at sagsøgeren igen ville udøve ulovlig adfærd. Med hensyn til længden af opbevaringsperioden for sagsøgerens personoplysninger har sagsøgte i hovedsagen understreget, at politiet i Den Tjekkiske Republik har en mekanisme til regelmæssig (intern) gennemgang af behovet for at opbevare personoplysninger. Sagsøgte i hovedsagen har endvidere gjort gældende, at sagsøgerens straffesag blev afsluttet i 2017 med en 4-årig prøvetid, hvilket er forholdsvis for nylig. Endelig har sagsøgte i hovedsagen med hensyn til den angivelige mangel på tilstrækkelig offentliggørelse af interne politiretningslinjer understreget, at de pågældende interne forskrifter gøres tilgængelige for offentligheden i henhold til retten til aktindsigt, og at

lovreguleringen altid suppleres af retspraksis, hvor det er nødvendigt, som det også er tilfældet med politilovens artikel 65.

- 9 I sit indlæg har *sagsøgeren* for det første understreget, at der ikke var foretaget nogen vurdering af proportionaliteten af indgrebet på tidspunktet for udførelsen af aktiviteterne af den tjekkiske politimyndighed. Disse aktiviteter blev udført af politimyndigheden automatisk under henvisning til ordlyden af artikel 65, stk. 1, litra a), i politiloven og det forhold, at sagsøgeren var tiltalt for at have begået en forsættelig strafbar handling. Efterfølgende supplerende overvejelser fra sagsøgte i hovedsagen vedrørende muligheden for yderligere ulovlig adfærd fra gerningsmanden i form af lovovertrædelser, og at dennes personoplysninger derfor fortsat skal opbevares i politiets databaser, kan ikke tages i betragtning, ligesom abstrakte og ubegrundede påstande om muligheden for tilbagefald til kriminalitet. Sagsøgte i hovedsagen har gjort gældende, at 5 år fra domfældelsen er for kort tid i forhold til sletning af disse data, idet domme i visse tilfælde vil kunne ophæves inden for dette tidsrum. Sagsøgeren kritiserer endvidere den manglende offentliggørelse af politiets retningslinjer for identifikationsprocedurer, idet offentliggørelse af lovbestemmelser er et nødvendigt grundlag for retsstatens funktion. I en retsstat skal enhver foranstaltning, der kan udgøre en indgriben i grundlæggende rettigheder, reguleres direkte i loven. Interne standarder for politiets organisering, som ikke er retsregler, kan ikke erstatte en sådan lovgivningsmæssig regulering.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

Generelle bemærkninger

- 10 Den forelæggende ret nærer tvivl om foreneligheden med EU-retten samt med praksis fra Domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (herefter »Menneskerettighedsdomstolen«) for så vidt angår visse aspekter af den nationale regulering af indsamling og opbevaring af personoplysninger til fremtidige identifikationsformål, især personfølsomme oplysninger i form af en DNA-profil. Ifølge den forelæggende ret er fortolkningen af direktiv 2016/680 derfor afgørende for afgørelsen af den foreliggende sag. Før den forelæggende ret redegør for, i hvilken sammenhæng den har stillet de forskellige præjudicielle spørgsmål, finder den forelæggende ret det passende at nævne to generelle punkter, som er fælles for alle tre præjudicielle spørgsmål.
- 11 For det første er direktiv 2016/680 et relativt nyt EU-retligt instrument, for hvilket der ikke findes nogen relevant praksis fra Domstolen. Den allerede eksisterende retspraksis vedrørende forordning 2016/679 (herefter »databeskyttelsesforordningen«) eller det tidligere direktiv 95/46 giver bestemt nyttig fortolkningsvejledning om mange af de spørgsmål, der rejses her. Det er dog ikke klart, i hvilket omfang reguleringen i databeskyttelsesforordningen faktisk kan anvendes tilsvarende på det specifikke anvendelsesområde for direktiv 2016/680. Desuden skal det nævnes, at hvis begge ordninger skulle være

fuldstændig ens, ville det ikke være klart, hvorfor EU-lovgiveren fandt det nødvendigt at vedtage en omfattende, specifik regulering i form af direktiv 2016/680 som *lex specialis* i forhold til databeskyttelsesforordningen. Det kan derfor antages, at beskyttelsen af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger på en eller anden måde adskiller sig fra den generelle ordning for beskyttelse af personoplysninger. Fællesnævneren for alle tre stillede spørgsmål er et forsøg på at definere, hvad en given forskel præcis skal bestå i.

- 12 For det andet drejer den foreliggende sag sig om en omfattende indsamling af en særlig følsom type af personoplysninger: det genetiske materiale og DNA-profilering af fysiske personer. Denne type oplysninger om en person er udtrykkeligt nævnt i artikel 10 i direktiv 2016/680, som omfatter genetiske data i ordningen for »behandling af særlige kategorier af personoplysninger«, for hvilken den indeholder bestemmelser om den absolutte »nødvendighed« af behandling forbundet med eksistensen af »fornødne garantier for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder«. Det fremgår dog ikke klart af denne retlige ramme eller af Domstolens hidtidige praksis, herunder også i forhold til en lignende regulering i databeskyttelsesforordningen, hvordan denne »specifikke« regulering i praksis adskiller sig fra den allerede eksisterende regulering indeholdt i direktiv 2016/680, og det høje beskyttelsesniveau for personoplysninger, der er fastsat deri.
- 13 Det er karakteristisk for hele situationen, at de kriterier, på grundlag af hvilke der træffes beslutning om ikke at udføre identifikationsaktiviteter eller at beordre sletning af allerede indhentede personoplysninger, er opregnet som en åben (ikke-udtømmende) liste i retspraksis; der findes ikke noget lovgrundlag. Ud fra en række af disse kriterier træffes der desuden i praksis først efter længere tid en afgørelse ved forvaltningsdomstolene om (u)forholdsmæssigheden af en given indgriben. Det er sjældent, at en identificerende politimyndighed, sædvanligvis på et tidligt stadium af en efterforskning, er i stand til at foretage den type og omfattende vurdering, der kræves, da den måske ikke engang råder over de nødvendige oplysninger.

Det første præjudicielle spørgsmål

- 14 Med hensyn til beskyttelsen af retten til privatlivets fred efter artikel 8 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (den europæiske menneskerettighedskonvention, herefter »EMRK«) er der gentagne gange i EMRK's praksis blevet understreget et krav om, at den nationale lovgivning i en kontraherende part i EMRK bør skelne mellem de strafbare handlinger, for hvilke DNA-prøver indsamles alt efter deres samfundsmæssige skadelighed. Ifølge Menneskerettighedsdomstolen kan gerningsmænd til alvorlige strafbare handlinger, især dem, der involverer vold, for hvilke indsamling og opbevaring af DNA-prøver er begrundet, ikke behandles på samme måde som gerningsmænd til mindre alvorlige strafbare handlinger (jf. Menneskerettighedsdomstolens domme af 13.2.2020, *Trajkovski og Chipovski*

mod Nordmakedonien, nr. 53205/13 og 63320/13, af 13.2.2020, *Gaughran mod Storbritannien*, nr. 45245/15, af 22.6.2017 *Aycaguer mod Frankrig*, nr. 8806/12; eller allerede af 4.12.2008, *S og Marper mod Storbritannien*, nr. 30562/04 og 30566/04).

- 15 Generelt understreger Domstolen i sin praksis, om end i forbindelse med fortolkningen af andre lovbestemmelser end direktiv 2016/680, også vigtigheden af kravet om opretholdelse af proportionalitet mellem alvoren af indgreb i grundlæggende rettigheder (i form af indhentning af personoplysninger) og alvoren af den forbudte handling – jf. domme afsagt af Domstolen den 6. oktober 2020, *La Quadrature du Net m.fl.* (C-511/18, C-512/18 og C-520/18, EU:C:2020:791, præmis 140); af 21. december 2016, *Tele2 Sverige* (C-203/15 og C-698/15, EU:C:2016:970, præmis 102); af 2. oktober 2018, *Ministerio Fiscal* (C-207/16, EU:C:2018:788, præmis 56 og 57); eller udtalelse 1/15 (EU-Canada PNR-aftale) af 26. juli 2017 (EU:C:2017:592, præmis 149).
- 16 Det er dog fortsat uklart, hvilken form for proportionalitet der egentlig menes her, og i hvilket omfang logikken om oprettelse af databaser (systemisk proportionalitet, lovgivningsmæssig proportionalitet) automatisk og direkte kan erstattes af en vurdering af individuel proportionalitet i forhold til en specifik gerningsmand i hver enkelt sag (specifik, kasuistisk proportionalitet). Med andre ord, hvis lovgiver har foretaget en tilstrækkelig differentiering på lovgivningsniveau (med hensyn til typen af strafbare handlinger under hensyntagen til deres grovhed og fastsat yderligere generelle proportionalitetskriterier), er det altid nødvendigt at foretage yderligere proportionalitetsvurderinger for hver enkelt prøveudtagning i hvert enkelt tilfælde?
- 17 Den nationale lovgiver synes at være af den opfattelse, at spørgsmålet om proportionalitet ved indhentning af identifikationsdata allerede er blevet direkte overvejet i artikel 65, stk. 1, i politiloven, da den begrænsede artiklens anvendelse til kun forsætlige forbudte strafbare handlinger og således sondrede tilstrækkeligt mellem enkelte registrerede, hvis data er involveret. Ifølge denne logik er yderligere overvejelser om individuel proportionalitet i konkrete tilfælde ikke længere nødvendige. Denne begrundelse bør dog anses for utilstrækkelig.
- 18 Derfor opstår spørgsmålet om, i hvilket omfang i direktiv 2016/680 forudsætter en grad af differentiering i lovgivningen eller retspraksis på dette område fra medlemsstaternes side. Artikel 6 i direktiv 2016/680 synes blot at kræve, at der sondres mellem personoplysninger om mistænkte og dømte på den ene side og oplysninger om ofre og tredjemand på den anden side. En sådan opregning er imidlertid kun et eksempel (som angivet ved brugen af formuleringen »såsom«). Kravet om proportionalitet med hensyn til behandlingen af personoplysninger fremgår klart af principperne i direktivets artikel 4 samt retspraksis, men med hensyn til den foreliggende sag er det specifikke anvendelsesområde for denne regulering stadig uklart.

Det andet præjudicielle spørgsmål

- 19 Det andet spørgsmål vedrører spørgsmålet om proportionaliteten af opbevaringsperioden for identifikationsdata hos politimyndighederne. Hverken direktiv 2016/680 eller gældende nationale bestemmelser fastsætter nogen tidsbegrænsning.
- 20 Af artikel 4, stk. 2, litra e), i direktiv 2016/680 samt af generelle retsprincipper og Domstolens praksis, følger det kun, at personoplysninger kun må opbevares i den periode, der er strengt nødvendig af hensyn til det formål, hvortil de behandles. Det er imidlertid uklart, hvordan denne logik skal anvendes i en situation, hvor det erklærede mål er at forebygge eller afsløre kriminalitet, som i sagens natur er prospektiv og ikke tidsbegrænset.
- 21 Ved vurderingen af proportionaliteten af perioden med opbevaring af personoplysninger er der i praksis to forskellige former for proportionalitet relateret til forskellige formål: *strukturelle* på den ene side og *individuelle* på den anden. Hvis *forebyggelse eller afsløring af kriminalitet* er et lovligt og almindeligt accepteret mål, er et logisk og proportionalt middel til at opnå dette på, at opbevare oplysninger om så mange personer som muligt så længe som muligt. En politidatabase, hvorfra en ansøger ville blive fjernet efter anmodning efter en vis periode, ville hurtigt miste enhver fornuftig funktion i forhold til kriminalitetsbekæmpelse.
- 22 For *individuelle* personers eller lovovertræderes ansøgninger om sletning af data fra politiets databaser kan det at forblive i politiets database opfattes som en slags fortsat straf – med hensyn til vurderingen af proportionalitet –, hvor der før eller siden opstår spørgsmålet om tidsforløb mellem sigtelsen eller domfældelsen af gerningsmanden og den pågældendes efterfølgende ordnede liv, herunder overvejelser af sandsynligheden for recidiv.
- 23 Det er forståeligt, at enhver periodisk intern vurdering af, om opbevaring af indsamlede identifikationsdata hos tjekkisk politi stadig er hensigtsmæssigt, vil tjene et strukturelt mål om effektiv kriminalitetsbekæmpelse. Spørgsmålet opstår derfor, om det er foreneligt med EU-retten, at national lovgivning ikke angiver en nogen maksimal periode for opbevaring af data, idet det ved politimyndighedernes periodiske, interne vurderinger er mere sandsynligt i praksis, at opnåede DNA-profiler vil blive opbevaret uden nogen tidsbegrænsning.
- 24 I denne sammenhæng har den forelæggende ret anført, at den er bekendt med begrebet »retten til at blive glemt«, som er baseret på Domstolens praksis og efterfølgende kodificeret i artikel 17 i databeskyttelsesforordningen. Spørgsmålet opstår imidlertid, i hvilket omfang denne tilgang og denne retspraksis kan overføres til konteksten af politiets databaser og direktiv 2016/680, hvis meningsfulde funktion og nytte kun kan sikres, hvis disse databaser, metaforisk set »ikke glemmer«.

Det tredje præjudicielle spørgsmål

- 25 Den forelæggende ret er ikke i tvivl om, at politiets interne regler i form af politichefens retningslinjer ikke opfylder kravene til lovbestemmelser for så vidt angår deres kvalitet og offentliggørelse. De er ikke lovbestemmelser og kan i sagens natur ikke have egenskaben af »ret« i henhold til artikel 8, stk. 2, i direktiv 2016/680.
- 26 Politilovens artikel 65 kan utvivlsomt betragtes som »medlemsstatens nationale ret«. Denne regulering i sig selv er dog ikke specifik og detaljeret nok til at opfylde kravene i artikel 8, stk. 2, sammenholdt med artikel 10, i direktiv 2016/680. Politilovens artikel 65 indeholder f.eks. ingen regler om de nærmere betingelser for dataopbevaring, hvilke typer af oplysninger, der kan udledes af en udtaget prøve, og for så vidt angår den fortsatte opbevaring af DNA-profiler, ligeledes de betingelser, der skal opfyldes, for sletning af data. Denne bestemmelse giver heller ikke nogen garantier, der kræves i henhold til artikel 10, i direktiv 2016/680.
- 27 Denne lovbestemmelse er dog yderligere formet ved fortolkning i overensstemmelse med forfatningen og retspraksis. I 33. betragtning til direktiv 2016/680 fastsættes i den forbindelse, at når et direktiv »henviser til medlemsstaternes nationale ret, et retsgrundlag eller en lovgivningsmæssig foranstaltning, kræver det ikke nødvendigvis en lov, der er vedtaget af et parlament [...]. En sådan national ret i medlemsstaterne, et sådant retsgrundlag eller en sådan lovgivningsmæssig foranstaltning bør imidlertid være klar(t) og præcis(t), og anvendelse heraf bør være forudsigelig for de personer, der er omfattet af dets/dens anvendelsesområde [...]«.
- 28 Ifølge fast praksis fra Menneskerettighedsdomstolen omfatter begrebet »ret« i forbindelse med testen af, om der er et retsgrundlag for en begrænsning af grundlæggende rettigheder, ikke kun en lov, men også retspraksis (domme af 26.4.1979, *Sunday Times mod Storbritannien (nr. 1)*, nr. 6538/74, § 47; af 24.4.1990, *Kruslin mod Frankrig*, nr. 11801/85, § 29, og 10.11.2005, *Leyla Şahin v. Tyrkiet*, nr. 44774/98, §§ 84-98).
- 29 Nyere praksis fra Domstolen på dette område har imidlertid indført strengere krav til »rettens« egenskaber og offentliggørelse, hvilke resulterer i begrænsninger af de grundlæggende rettigheder. Domstolen har eksempelvis fastslået, at i betragtning af det høje beskyttelsesniveau i tilfælde af særligt alvorlige indskrænkninger af grundlæggende rettigheder »[kan] kun en almenlydig bestemmelse, [...] opfylde kravene om klarhed, forudsigelighed, tilgængelighed og navnlig beskyttelsen mod vilkårlighed« (jf. dom af 15.3.2017, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, præmis 43). Domstolen er også nået frem til en lignende konklusion i en række sager, der specifikt vedrører beskyttelse af personoplysninger, idet den har understreget kravet om, at den nationale lovgivning, der regulerer enhver brug af og adgang til de lagrede trafikdata og lokaliseringsdata »også skal fastsætte de materielle og proceduremæssige

betingelser« for denne brug (jf. seneste domme af 2.3.2021, Prokuratuur, C-746/18, EU:C:2021:152, præmis 49, eller af 5.4.2022, Commissioner An Garda Síochána m.fl., C-140 /20, EU:C:2022:258, præmis 104).

- 30 Logikken med strengere krav til egenskaberne af de lovbestemmelser, som definerer minimumskravene til indsamling, opbevaring og destruktion af DNA-prøver og DNA-profiler opnået på grundlag heraf, forekommer også at være relevant i den foreliggende sag. Dette støttes af selve artikel 10 i direktiv 2016/680 sammenholdt med 37. betragtning hertil, som klassificerer sådanne personoplysninger som en særlig kategori af personoplysninger, der er underlagt særlig beskyttelse. I dette tilfælde vil EU-retten kræve, at en generelt gældende lovbestemmelse i det mindste etablerer en generel retlig ramme for databaser, spørgsmål om adgang, en mere præcis definition af, hvordan DNA-oplysninger bruges, herunder begrænsninger af denne brug, og frem for alt, i overensstemmelse med artiklen 10, fornødne garantier for rettigheder og frihedsrettigheder, blandt andet ved klart at skelne mellem de typer af strafbare handlinger, for hvilke der kan foretages DNA-profilering, og betingelser for, hvornår DNA-profiler efterfølgende kan eller skal tilintetgøres.
- 31 De nationale bestemmelser, der finder anvendelse på den foreliggende sag, regulerer imidlertid ikke nogen af disse forhold. Hvis sådanne krav derimod skulle gælde direkte også i den foreliggende sag og andre sager, der behandles af forvaltningsdomstolene med hjemmel i den nu gældende artikel 65 i politiloven, vil konsekvenserne være ret drastiske: retten ville være tvunget til at erklære de nationale bestemmelser uforenelige med artikel 8, stk. 2, sammenholdt med artikel 10 i direktiv 2016/680, og alle biologiske DNA-prøver og DNA-profiler afledt af dem skulle automatisk anses for ulovlige.